

Putilova goro blizu Mukdena in vse naprave. Proti večeru je dobil general lastnoročno carjevo brzozjavko: „Pozdravljam generala — sedaj general-majorja Putilova! Gora naj se imenuje Putilovka!“ Ko je vojaštvo izvedelo o tem, je kar strmelo, kako pride do nagrade general Putilov, a ne oni, ki so goro priborili. In kaj je bilo z generalom Putilovom in to postojanko skupnega? Tedaj ni on poveljeval niti delu teh čet in je bil oddaljen kakih dvajset vrst od tam. Ko je vojaštvo izvedelo, v čem je resnica, je zagnalo grozen škandal. Da bi ga zadušili, so začeli deliti

vojak, ki jasno pozna svoje dolžnosti do očetnjave. — To je vedel tudi vrhovni poglavar, general Kuropatkin. Kadar je hotel vzdržati kako pozicijo, se je vedno obrnil k vojakom samim, govoreč jim s posebnim naglasom, da so le oni in njihovi mlajši častniki njegova nada. Ob drugi priliki jim je pa naravnost povedal, da zaupa le njim, a ne poveljnikom.

To je bilo ob času boja z Japonci, ko so naši pustili na glavnih pozicijah le kompanijo vojakov brez vsake podpore. In te nesrečne čete so vztrajale

SLAP KRKE V DALMACIJI

FOT. P. METOD SCHNEDITZ

tudi mlajšim častnikom nagrade. A kako so jih delili? Nekaterim po tri, drugim niti ene. Vsled tega je zavlada velika nevolja. Častniki so se norčevali iz generalov in se jim smejali v obraz; tudi vojaki so jih začeli sovražiti. Neki višji poveljnik je hotel udariti vojaka, a razjarjeni vojaki so ga nabodli na bajonete, zakaj bili so edini in nihče ni izdal svojega druga. Celo mlajši častniki niso izdali krivca, čeravno so ga vedeli. Žalostno je to, a je fakt! Slednjič so naši poveljniki spoznali, da ni pred njimi oni vojak, ki so ga poznali v mirnem času, ki bi pohlevno ponavljal „ravno tako je“ ali „nikakor ne“, ampak

tri dni, da bi omogočile vsej armadi zajeti Japonce. Dasi jim ni bilo pričakovati pomoči od nobene strani, so vendar vztrajali, ker so ljubili generala Kuropatkin z vso dušo in cenili njegovo zaupanje. Tri dni so odbijali napade Japoncev in nikomur še na misel ni prišlo, da bi zapustil svoje mesto. Razen tega je bil silno okužen zrak, ker ni nihče pokopal trupel padlih. Če se sedaj spomnim teh dni, ne vem, odkod smo jemali toliko moči in nehote se spomnim besed Suvorina, da za ruskega vojaka ni ničesar nemogočega. Ravnotako se je zgodilo pod Liao-janom. Vojaki so delali čuda in natezali zadnje moči, da bi se ne